

KÓD PERU 2004

Posílám ti pozdrav z druhé strany kuličky jílu. Je tu všechno úplně jiné a zcela stejné. Jen Měsíc když je do C, tak dorůstá a voda v odpadu se točí na druhou stranu. Orchideje tu rostou jako plevel a na nebi je místo Velkého vozu Jižní kříž, tedy asi, protože ho nikdo nepozná a tak se neví, jestli ho už někdo taky neukrad. Ryby tu žijí stejně jako v prvohorách, jen se zmenšily na maximálně 7 metrů, aby se do těch potůčků o šířce několika Labí pohodlně vešly. Jaguár pozná jestli máš pušku a podle toho útočí anebo se dál povaluje na větvi dokud nedostane opět hlad. Cvičit je tu stejně hloupý jako meditovat. No uvidíš, myslím, že je na co se těšit. Hodně nahledu nad herním plánem.

Let byl dlouhý. Rozhodně nám tak připadal a byli jsme skutečně rádi, když se pod námi objevila světla Limy. Když si vzpomenu, jak jsme se loni vraceli a než se člověk stačil uvelebit, už ho budili na jídlo a než se nadál, přistávali jsme v Madridu. No, budeme si muset zase zvyknout na jiná měřítka a že běžný přejezd trvá několik hodin a cesta někam dál několik dní. Taxíkem na autobusový terminál Tepsa, vyměnit nějaké dolary za nové soly u pouličních směnárníků. Angličtina je úplně k ničemu a tak jsme rukama nohama po řádné době vysvětlili mladíkovi u okýnka, že chceme 4 lístky do Piury, města zhruba 1200 kilometrů severně. Za půl hodiny na to už sedíme v autobusu, středně otřesném na místní poměry, kde ovšem máme každý dvojsedadlo pro sebe (takže nebývalý luxus) a řítíme se po Panamerikáně pouštěmi k našemu cíli. Po 14 hodinách střídání všech možných a nemožných cestovacích poloh konečně Piura. Loni jsme ji jen projížděli a líbila se nám, tak třeba budeme mít letos možnost a víc času poznat ji víc (pozor na přání!).

Petr nebo někdo najatý nás na nádraží nečekal, jak bylo původně dohodnuto, tak počkáme zatím my a snad se někdo objeví. Ifgan i Jurai jsou u vytržení a já si vzpomínám, jak jsme byli vyvalení my když jsme loni poprvé přiletěli do Peru. Jdeme s Honzou na net, jestli tam není nějaká zpráva. Kluci zatím hlídají zavazadla. Zpráva žádná, tak jdeme zpět na nádraží. Kluci vysmátí, pohoda a můj batůžek v pr..... Někdo ho prostě ukradl. Takže jsem bez goráčovky, diskmena, sluchátek, dlouhého objektivu, pojištění, mezinárodního očkováku, slunečních brýlí a veškeré kosmetiky - věci zhruba za 25 tisíc. Nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel. Super začátek a to jsem si dával takový pozor. Kosmetiku vem čert, ta se dá lehko koupit, na focení jsem se těšil, je to škoda, ale ta bunda a brýle mi budou na horách chybět. Sedíme tu od jedné hodiny, čas ubíhá, Peruánkám se líbíme, ale Petr

se neobjevil ani po 6 hodinách a tak vyrážíme sami a ubytováváme se v jednom hotýlku nedaleko odtud. Nechali jsme na nádraží vzkaz kde jsme a mailujeme do Čech Olze. Tak jsem opravdu zvědavý, jak tohle ještě všechno bude...

Máme za sebou noc v Piure a čekáme a čekáme. Včera jsme chodili do noci po městě, dali si kuře, kluci prošli zasvěcením do Inka koly (je stejně strašlivá jako minulý rok). Všichni jsou tu velice přátelští, asi mi chtějí vynahradit tu škodu. Hygienu jsem už dokoupil, ale ta bunda mě fakt štve. Dotyčný ji stejně nejspíš vyhodí, co s ní v poušti?! Ach jo, takové to je, být okradený.

Po cestě sem jsem četl v průvodci o fintách zlodějů a že si má člověk dávat pozor. Říkal jsem si, že kdyby mě někdo okrádal, určitě bych si toho musel všimnout, ale takovýhle úvod jsem opravdu nečekal. Z loňska vím, že člověk se musí spoléhat hlavně sám na sebe, ale občas to nejde a musí dát důvěru ostatním. Znovu mám ten nejpitomější pocit, který znám - bezmoc. Prostě s tím hochu nic nenaděláš, je to tak a ty to tak ber. Brrr. Vždycky se mi u toho vybavují různé scény - jak moje máma umírá na rakovinu a zvrací do hrnečků vyrovnaných na stole, protože je příliš slabá na to, aby mohla dojít na záchod, jak ji nosím..., na dementního dědu rozehnívajícího se v domově důchodců, na scénu z Gladiátora, kdy Maximus dorazí ke svému domu, ale příliš pozdě a jeho žena a syn jsou oběšeni a houpají se nad jeho hlavou... Nemám ten pocit rád. Nutí mě přiznat, že někdy se prostě už nedá nic dělat. Je jedno co ten pocit vyvolá. Je tady a dává si mě po kouskách. No nic. Přijel jsem poznávat co jsem zač a tohle jsem taky já. Jedeme dál.

Chodíme po městě. Přišli jsme i o konverzaci, a tak šermujeme rukama nohama jak to jde a pryč je i notýsek s adresami. Mně se ale stejně nikomu nechce psát. Tahleto realita je na hony vzdálená všemu, co lidé znají z Evropy. Stejně tak jak nacpat do slov pocity, které člověk má? Nechce se mi nikomu nic vysvětlovat a stejně by to asi nepochopili. Jak jsem napsal – je tu vše jiné a tolik stejné. Každý má svůj svět, svou pravdu, své dobro a zlo. Jedno slovo má tolik významů, kolik je lidí, pro každého má ten jeho.

Ráno jsem vstal v 6 a ušel asi stejně kilometrů po městě. Honza spí ještě teď a to je asi 10 hodin. Je tu tak 35 stupňů tepla a tak se docela potíme. Jsem vážně zvědav jak se věci vyvinou. Problém je, že je to tu všude hrozně daleko a tak ani není jak si to čekání zkrátit. Město známe už docela dobře a na pláže

to je 2 hodiny busem a jinak památky typu - hrob v poušti 45km na sever. Piura je město uprostřed pouště, asi něco jako egyptská Hurgada.

Třetí den se věci konečně pohnuly. Celý problém vězel v mailech. Prostě nechodily zprávy. Jediný server, který fungoval, byl slovenský. Těžko říct, jak je to možné. Každopádně Jurai přinesl mail, kde konečně byla adresa, kde na nás Petr v Piure už dva dny čeká. O to radši jsme byli, když tam opravdu byl. Teď jsme po večeři a nastínění plánu. Petr vybral 3 místa na pobřeží a zítra ráno vyrážíme (konečně). Docela nám odlehlo. Už jsme vymýšleli plán co a jak, kam sami vyrazíme, ale karma je holt karma. Nejdříve by to snad měly být vysoké útesy, pak Bayovar a pak nějaká hora při pobřeží, okolí jezera Shimbe a snad nějaká jezera nad ním. Pak by jsme měli jet do džungle do oblasti Balsapuerta k posvátnému Cumpanama, to je tam, kam jsme se posledně nedostali. Program je to hodně náročný. Budou pěší přesuny po pobřeží a to třeba i 30km a v horách na koních. V džungli pak klasické přechody řek. Ty džunglovky (boty) budou patrně chybět. No uvidíme.

5. 2.

Z Piury jsme přešli do Paity. Bylo to asi hodinu jízdy a pak trochu na jih k pobřeží. Projížděli jsme suchou krajinou a pak mezi kopci až k Pacifiku. Pláž je nádherná. Spousty ptáků a velké vlny.

„A znovu jsou slova tak prázdná a cokoli řeknete, je tím větší nesmysl. Místa Síly. Jsem mořem a vlnami. V jeskyni se všechno točí. Dívám se na to jako na film. Proč si vůbec myslím, že mám tělo? Tělo je představa. Něco mi jako hlásí jeho polohu, vidění, slyšení, citění... všechno to přichází z obrovské dálky. Myšlenky a energie. Co je co? Myšlenky jsou formou energie a energie je forma myšlenky. Rychlý dech do všech center od 6. do 1. Mezi tím koupel ve slané vodě. Pěna žene kamínky tam a zase zpět. Skutečně neskutečné, neskutečně skutečné. Obrázky dívek a dokola ohrané písničky... Kdo to zpívá? Co si nevymyslíš, to nemáš. Co si nevytvoríš – neexistuje. Vodím sám sebe za nos a docela dobře se tím někdy bavím. Slyším hlas jež mi říká, jak věci jsou, pokud jsou. Sen. Pelikáni po desítkách přelétávají nad hlavou a nad donekonečna se vlnícím mořem. Jsem vším a vlastně ničím. Jsem pěnou na hladině oceánu. Tichost.. Kdo chce něco říci, je blázen a kdo mlčí, nic nepochopil.“

7.2.

Popošli jsme kousek na sever podél pobřeží. Bylo to jen kousek, ale měli jsme toho po slunci a s baťohy plnými vody i tak dost. Našli jsme nádherný hluboký kaňon s mnoha podemletými skalami.

- Rychlý dech do všech čakr.

Jsme jak po operaci. Sotva se plahočíme. „Jídlo je intoxikace.“ „Látky jsou placebo.“ Šli jsme se podívat na útesy nad kaňon. Fotíme a díváme se na všechno to kolem uvnitř. Věci jsou tak, jak jsou - dobře. Nezasahovat do běhu událostí.

8.2.

Mravenci našli v baťohu jídlo a udělalo jim to velikou radost. Mně už takovou ne. Mám narozeniny. Po pláži pobíhají krabi v ulitách, racci krouží nad hlavami, kolibříci se neradi fotí. Jsme slabí jako mouchy. V hlavě se mi míhá spousta myšlenek.

Jak to je? Co chtít? Jaký záměr? Pravda?! Není nic než pravda. Láska?! Není nic než láska. Sebeosvobození?! Není nikdo, kdo by byl spoután. A tak tu sedím na pláži, mravenci snídají čínskou nudlovou polévku a vosy hrabou v písku. Jen smíření.

Jdeme dál podél pobřeží. Slunce pálí. Zchlazujeme se vizualizací na vysokých útesech.

- Nádech skrz dlaně do srdce a výdech do celého vědomí.
- Nádech druhou čakrou energií moře a výdech do ní. Pak výdechem vést energii sušumnou.

Pak se dostáváme na místo, kde se dá sejít k vodě. Sešplháváme dolů. Potápíme se a plaveme s tučňáky v zákoutích, které vytvořilo moře. Po zhruba dvou hodinách pokračujeme dál k dalšímu kaňonu. Mrtvý lvoun a spousta naplaveného dřeva. Kostí a kameny. Kameny jsou vlastně kosti planety. Kolibřík s rudou hlavičkou tančí nad hladinou.

Kondoři jsou všude kolem nás.

- KHUN – TUR (=kondor) do 5. čakry

Kde je to doma? Byt, ve kterém žiješ? Ulice? Město? Země? Evropa? Planeta Země? Sluneční soustava? Pálíme oheň a pak usínáme na smetišti. Měsíc je jak velké oko přímo nad námi.

Teriové jsou živé harpuny a fregatky vypadají jak pterodaktylové. Třetihory? Paleolit? Dvacáté století se dá hádat jen podle petflašek roztroušených po pobřeží. Peruánci sypou veškerý odpad do moře...

9.2.

„Bylo to úplně normální ráno. Den začínal jako každé jiné, snad jen akorát to, že jsem se probudil na smetišti. Ale kdo se občas neprobudí na smetišti?! V hlavě mi bubnovalo tisíce kovaříčků v kombinaci s lodní sirénou. A když jsem se pokusil postavit, motal jsem se jak zfetovanéj pštros, ale ten je na tom líp, protože nemá ruce, a ty já měl. Co je dneska za den? Úterý, teda pokud není nějaké jiné... Snažím se alespoň matně si vzpomenout, jak to včera začalo...“

Balíme věci. Pocit jak při kocovině, akorát, že nikdo nic nepil. Všude je spousta mušek. Těžko říci kde se tu vzali uprostřed pouště, ale to je jejich problém, my odcházíme. Je poměrně časně a vyrážíme na cestu, než začne pařit slunce. Už teď je pěkné teplíčko. Stoupáme z kaňonu a pak jdeme k rybářské vesnici na obzoru. Narážíme na další hluboký kaňon. Cesta je náročná a dlouhá. Několikrát se musíme vracet a hledat místo kudy projít. Je tak padesát stupňů a na zádech máme 15kg batoh. Trocha stínu by neuškodila, ale na poušti se těžko shání. Jinak je to naprostá nádhera: stovky ptáků nad mořem, kolibřici, dvoumetrové vlny a pocit obrovské svobody a radosti. Potkáváme asi metrového leguána. Petr ho jako na provázku vede až k nám. Nestačíme koukat.

Ifgan cestu moc nezvládá. Začíná docela kolabovat, sedat si, že si musí odpočinout. Nakoupil si málo vody. Byla jasná instrukce, že každý má mít alespoň 8 litrů. On měl svých pět a zbytek si vždycky od někoho „vypůjčil“. Vlečeme ho silou vůle a znova zvedáme ze země, když si sedne. Zůstat tady, je do hodiny po nás. Slunce z nás saje zbytky vody i síly.

Nikdy nevím, jestli o těchto věcech psát a říkat. Vytvářejí velice rozporuplné reakce. Lidem v obýváku u televize se lehko soudí a po bitvě je každý generál. Tady, stejně tak jako vysoko v horách, je každý sám za sebe. Jak se chovat k člověku, který naprosto ignoruje instrukce a pak na tobě žebra poslední vodu, kterou máš a kterou potřebuješ k tomu, abys došel kam je třeba?! Zbývají vám dvě deci, které poctivě nesete na zádech, nevíte kolik hodin pochodu vám zbývá, víte že vám ta voda bude chybět, že za chvíli na tom budete stejně jako ten, kdo už ji nemá. Co je správné?

Pamatuji si, jak loni vyvstal ten samý problém. Lidé ze skupiny si kradli vodu a poslední flašku koly. Prostě si nenakoupili co měli. Jenže máte poslední dvě flašky, nevíte za jak dlouho budete mít možnost dostat se k pitné vodě, do civilizace je to tři dny a najednou přijdete na to, že vám vodu někdo sundal z batohu a že je prostě fuč. Stejná situace nastala po dešti v džungli. Voda v řekách je za normálních okolností pitná, ale přišel silný liják a z řeky se stala bahnitá stoka. Když jsme se pak vraceli, měl jsem poslední půllitr. Čekal jsem na pomalejší. Když mě došli, prosila mě hraběnka o vodu. Měla mít svoji, ale přece ji nepotáhne. V předtuše dalších událostí jsem jí dal neochotně napít. Než jsem se nadál, zmizela v ní všechna. Řekla díky a pokračovala v chůzi. Tenkrát jsem sotva došel. Když jsme pak dorazili do Cahuapanas, o několik hodin později než ostatní (bylo málo lodí a tak jsme museli jít poslední úsek cesty opět džunglí, zatímco ostatní převezli indiáni po řece na kánoích), naši drazí společníci skoupili všechnu vodu a na nás žádná nezbyla. Převáželi jsme bahno z řeky. Nikdo nám nedal napít. Sami měli málo.

Konečně dorážíme do osady. Objednáváme si rybi polévku a pozorujeme Peruánce, kteří se po desítkách příjždějí v jednom autě koupat a procházet se po pobřeží.

Vyrážíme zpět do Piury, bereme si potřebné věci a hned jedeme dál do Talary. Zkouším psát domů, ale pětkrát spadnul počítač.

Dáváme opět (dnes již podruhé) něco k jídlu, těžko říci, kdy to bude zase možné a pokračujeme dál do zóny. Ubytováváme se po bloudění v Lobitos v baráku, který patří Petro Peru. Za pár let to bude možná fajn hotel. Zatím to jsou jen holé stěny a sociálky, ale je pravda, že jako jediné, jaké jsme kdy v Peru potkali, měli na záchodě prkýnko. Sice bylo prasklé a tak si člověk musel dávat setsakramensky pozor, ale stejně. To nemají ani hotely v Limě a Piuře. Majitel nám horlivě slibuje, že

zítra přivezou postele. Věřil by mu to možná někdo, kdo ještě nebyl v Peru a byl by pak patrně velice zklamán. Povídáme ve velké prosklené hale, která patří k objektu. Kocháme se nádherným výhledem na moře. Dokonce se někde sehnal stůl a židle. Umístíme je doprostřed obrovského sálu.

Jeden domorodec nám vypráví o ufo, o talířích, které přelétají každou chvíli, mimozemšťanech, o bílé ženě, která zabíjí vojáky, kteří se ji snaží zadržet, o obrazových projekcích na oblohu... Být kontaktérem a pracovat pro vládu, je zde naprosto normální povolání, asi jako být prodávčem...

10. 2.

Postele nejsou, ale dostali jsme mejdlíčka na záchod a ukázali nám, že mají ručníky a zase je odnesli. Průvodce, který nás měl odvést do jeskyně, nepřišel. Jsme na území, které patří jednak Petro Peru a zároveň armádě. Po cestě je spousta kontrol a stanic a vůbec pohyb zde, je povolen jen lidem, kteří patří do těchto zájmových skupin. Takže potřebujeme provést cestičkami, které používají místní, abychom se tak vyhnuli kontrole, která by nás nikam rozhodně nepustila. Zkoušíme tedy jít na druhou stranu, ale vojáci nás odchytili a následně rychle usměřňují, takže se musíme vrátit zpět. Nic nám není platné vysvětlování a mnohokrát ověřená finta, že jsme biologové a jdeme pozorovat ptáky. Procházíme zpět jednou z vesnic. Na stěnách jsou všude vymalované volební nápisy, reklamy na Inka kolu, která hlásá – jsem jen jedna a Peru dobře ví proč. A ví to také každý, kdo ji jednou ochutná. Tu mohou pít jen skuteční vlastenci a lidé, kteří jsou zvyklí na nápoje typu ayahuaska. Míjíme billboardový nápis hlásající už několik mírových let, že „Jsme ve válce a rozkaz je útočit“. Je tedy pravda, že při našem příjezdu byly mezi Peru a Ekvádorem zase nějaké pohraniční potyčky. Sporná hranice je místy až 160 kilometrů, prochází horskými oblastmi, které jsou prakticky nepřístupné, případně džunglí. Spor je hlavně o nerostné suroviny na těchto územích, ale nemalou měrou jde i o určitou demonstraci síly opičáků značujících své teritorium. Peru, na znamení nezaleknout se případného otevřeného střetu, lítalo v hraničních oblastech nepřetržitě se svou jedinou stíhačkou, až jim spadla do moře. Jak malí Jardové! (Promiň Jardo.)Přicházíme zpět na pláž před dům, kde jsme ubytováni. Budeme dnes zatím tady.

- Rychlý dech do čaker , Óm – Khá, Džá – Vá
- Plastická křišťálová lebka, která se při výdechu zvětšuje

Za každých okolností zůstat v klidu

Setkání s výrobcem Země.

11.2.

Ráno přichází průvodce a vydáváme se k jeskyni. Cesta je možná jen za odlivu. Jdeme po pláži kolem moře. Je to poměrně náročné, je teplo a boříme se do písku. Míjíme několik stanic Petro Peru a utíkáme ze svahu k moři před hlídači, kteří nás zahlédli. Šli jsme zhruba tři a půl hodiny. Konečně dorážíme k jeskyni. Místo je to nádherné, jen sem už taky dorazili lidé, o čemž svědčí nápisy na stěnách typu: Pedro miluje Vanesu a Bohouš je debil. Procházíme se jednotlivými jeskyněmi a spojovacími chodbami. Z jedné z nich se neustále ozývají zvuky a reagují na tvoji přítomnost, energií se musíš téměř prořezávat. Pohádky o dracích nejsou jenom pohádky. Dějí se tu skutečně podivné věci. Místní mají z celého tohoto místa velký strach.

Po koupeli se chystáme začít s prací. Na místě, na které si chci lehnout, je kámen. Koukám, že se pod ním něco hýbe. Byl to nádherný korálovec, jeden z nejjedovatějších hadů této planety. Odnášíme ho dál a „zaléháme“.

Kundalini: Nádech – do lebky skrze 7. čakru křišťálově bílé světlo, lebka je obrovská, dutá – Óm
Výdech – po páteři směrem dolů až do kostrče – Khá

Nádech – Óm, skrz hlavu dolů do kostrče
Výdech – Khá, zpět do hlavy

Nádech – nohama a pohlavím do kostrče, nechat ji rozvíbrovat zlatobílým světlem
Výdech – páteří do hlavy a přebytek skrze 6. a 7. čakru ven

„Je mi zvláštně. Vlastně toto píšu až tři dny poté a je velice těžké vzpomínat, jakže to všechno vlastně bylo a jak to je. Stále si nemohu úplně zvyknout na to, že svět není. Je to zvláštní stav. Těžko ho označit jako příjemný anebo nepříjemný. Pocit prázdna a odcizení. Potřeba dosažení nikdy neopuštěného. Čas je naprosto elastický. Jsi tu dvacet minut a na Zemi uběhnou dva roky a jsi tu dva roky a na Zemi uběhne 20 minut. Nedá se plakat ani smát. Vybrat si optimismus a přitom je všechno na nic a na ničem nezáleží. Život je pouhopouhý vtip. Krásný vtip. Nic víc, nic míň. Jak to všechno dokážeš, Lásko? Máš nekonečné síly na to všechno, na přijímání, tvoření, odpouštění, na radost, na tanec - proč si to nedopřát? Máš lásku, Lásko, jako odpověď na všechnu tu stupiditu na n-tou, na všechny ty pocity, co se nedají odehnat. Vlny. Jedna za druhou tvarují pobřeží, aniž by vlastně chtěly. Držím se pera a čmáru klikyháky. Co je cíl? Co je to poznání? Osvícení? Být Buddhou, probuzeným? K čemu je to?

Být sám sebou, o nic jiného nejde.“

Jedno odpoledne dorazila k „naší“ jeskyni jakási výprava Peruánců (dva muži a asi šest mladičkových dívek v minišatech). Stáli u vchodu a nedovolili si jít dovnitř. Chvilí nervózně přešlapovali a pak se nás jejich průvodce ptal, jestli se smějí podívat dovnitř. Souhlasili jsme. Mysleli, že jsme vojáci. Vůbec jim nepřišlo divné, že podle barvy pleti nejsme z jejich armády, ale na kontaktéry jsou tu opravdu zvyklí a je to normální.

Strávili jsme zde tři dny. Na zpáteční cestu jsme měli dojednané motorikši, které byly i zaplacené, abychom nemuseli šlapat pouští do Lobitos. Nepřijely, takže jsme již téměř po tmě vyrazili na zpáteční cestu. Naštěstí jsme zhruba po hodině stopli auto z Petro Peru. Řidič se nás hned ptal, z jaké skupiny kontaktérů jsme. Jestli z Ramy? Říkali jsme mu, že jsme biologové (člověk musí cestou k pravdě hodně lhát). Vůbec nám to nevěřil a když jsme mu chtěli platit, tak se usmál a povídá, že od kontaktérů žádné peníze nechce.

Sprcha a následný spánek před domem na betonu.

14. 2.

Získáváme povolení ke vstupu do další zóny, do které jsme se nedostali poprvé, protože nás vrátili vojáci. Kartička hlásá Comando 111. Procházíme branou kolem vojáka, kterého balí dvě místní děvy a opět míváme nápis o válce a útočení... Jdeme několik hodin po pobřeží. Nacházíme pod podemletými skalami stín a pouštíme se do práce, než nás vyhání příliv. Přesouváme se na pláž a pokračujeme.

15. 2.

První ranní pohled patří hejnu kosatek, které připluly skoro až k pobřeží. Jsou nádherné, až se tají dech. Vyrážíme brzo ráno, abychom urazili co největší kus cesty, dokud nebude tak moc svítit slunce. Máme dojít k mysu, na který koukáme. Odhadujeme, že je to tak hodina cesty. Od mysu je to zhruba ještě jedna do Capo Blanco, rybářské osady. K mysu je to nakonec tři hodiny. Nejdříve je to super procházka, ale pak je to hodně namáhavé a náročné. Boříme se do písku. Míjíme hejna pelikánů a několik mršin lvounů, na kterých hodují kondori a krabi. Dorážíme konečně k mysu. Jsme už docela uvaření a unavení. Dáváme si koupel a pokračujeme dál na sever. Cesta se zdá nekonečná. Každý krok vyžaduje neuvěřitelné úsilí. Sotva se ploužíme a trvá to už celou věčnost. Jsme bez vody, o stínu se nám může tak leda zdát. Začíná to víc než cokoli jiné připomínat pochod smrti.

Po dalších dvou hodinách se stává zázrak, stopujeme petrolejářské auto, které nás za 40 solů veze do vesnice. Auto jede šedesátkou skoro dvacet minut. Máme, jak by řekli tibetští mistři, „z prdele kliku, óm“, tedy jako „šťěstí“.

Poobědvali jsme večeri v místní nóbl restauraci. Bylo jich tu víc, ale na oslavu přežití se přece nebudeme šetřit. Číšník nebo jak toho panáčka nazvat, na nás kouká jak na přízraky z pouště (ne že by jsme jimi nebyly), ale i přes spálenou kůži, špinu a vrstvy písku je vidět, že jsme běloši, tudíž zámožní, a tak si nechává ledacos líbit. Petr naporoučel samé speciality, včetně polévky z mečouna (místní mu říkají merlin). Sedíme v chládku budovy, popíjíme čtvrtou dvoulitrovou láhev coca-coly. Jsme špinaví, smradlaví, Ifgan do půl těla, personál na nás nechápavě zírá a poté, co se vyzouváme z bot, nás obchází takovým obloukem, že jsme nikoho z nich hodinu neviděli. Polévka je skvostná a rybí guláš taky. Myslím, že by nám to chutnalo i kdybychom poslední tři dny jedli. Platíme 140 solů, což je asi trojnásobek normální ceny a vyrážíme na zpáteční cestu. Sehnat „taxík“ se nedalo a tak jsme nakonec jeli autobusem do Talary. Petr s Ifganem se ještě vracejí do Lobitos, pro zbytek věcí. Cestujeme do Piury. Dorazili jsme v noci. Čtyři chlapi na zadním sedadle kombíku zhruba 150 kilometrů. Konečně Piura. Všichni jsme sloupaní a opálení a zase sloupaní.

Je to docela síla, když ze zóny, která je skutečnou dírou do matrixu, přejedeš do takzvané civilizace. Nestačíš koukat, jaké jsou to velké hupy. Připadám si jak ve filmu, ve kterém jsem herec a divák zároveň. Zvláštní směs nadpozemské krásy a špíny. Někdy je těžké všechno si to zdůvodnit. Jsme v nádherném místě a pak téměř vypustíme duši po cestě do civilizace, na kterou se na jednu stranu těšíme, protože se najíme a umyjeme, ale na druhou stranu všechna ta špína, bordel a hluk a programy, co žijí za lidmi. Jak se ještě zjemnilo vnímání, je to docela síla vidět tu hmotu, co se jí říká mozek, jak hnije v hlavách naprosto nepoužita.

16. 2.

Vyjíždíme do další zóny. Tentokrát na Bayovar. Celá tato oblast je opět pod správou Petro Peru. Stát prodal naftařům snad nejkrásnější panenské pláže mimo jiné proto, že toto místo patří k jedněm z nejsilnějších. Fenomén UFO je zde téměř na denním pořádku a kdo má stále těm lidem vysvětlovat, že nic takového neexistuje, když to vidí téměř každý den na obloze?! Celá oblast je neprodyšně uzavřená. Bez vyzvání se střílí každý, kdo by chtěl proniknout dovnitř. Přístup mají jen zaměstnanci a rybáři z moře. A ti tu mají opravdový ráj pro lov, protože ryby a vůbec zvířata velice dobře vnímají energii těchto míst, a tak se v nich zdržují. Jsou zde velké kolonie ptáků, mořských lvounů, delfínů a často připlouvají i velryby. Moc se s Honzou těšíme. Bylo to jedno z nejkrásnějších míst, které jsme kdy viděli a moc jsme stáli o to, znovu se sem podívat. Lehce se nám to komplikuje tím, že jsme nedostali povolení ke vstupu. Peruánci nás stále ujišťovali, že to není problém, ale patrně čekali větší úplatek. Nevadí. Přejíždíme colectivem a následně autem do rybářské vesničky Portoriko, která sousedí bezprostředně s Bayovarem. Tato osada je známá nechvalně po celém Peru, protože je to bývalá trestanecká kolonie. Všichni nás od vstupu tam velice odrazovali, nejezdí sem ani Peruánci, natož „bílí“. A skutečně, byli jsme snad druhá návštěva bledých tváří. Ta první byl před třemi týdny Petr, když obhlížel toto místo a zjišťoval možnosti vstupu do oblasti. Místní dívky na nás mohou oči nechat a jejich pasák netají radost nad vidinou tučného výdělku. Vyptávají se, jestli jsme skutečně všude bílí a jen těžko schovávají zvědavost a nadšení. Jsme tu jak pět černochů v malé moravské víscce. Mezi deskami sbitými k sobě, které simulují domy, jsou dvě jakési velice nadneseně řečeno ubytovny. Cena za místnost dva krát dva metry je jak za pokoj s koupelnou a televizí v Piure. Normálně tyto komůrky slouží očividně ke kratším návštěvám ve dvou, jinak jsou tyto kobky téměř

neobyvatelné. Pro Evropana je neuvěřitelná exotika a cesta nejen na druhou stranu světa, ale i několik století zpět. Drželi jsme pevně své baťohy a foťáky a zvažovali situaci. Po obědovečeři se nám podařilo najmout loď a k naší velké úlevě jsme vyrazili po setmění na moře a podél pobřeží vypluli do oblasti.

Připadali jsme si jako v pohádce. Na plošinách sedělo a pozvolna usínalo tisíce ptáků, voda světélkovala, vzduch, který jsme rozráželi, nás příjemně zchlazoval po parném dni. Najednou se objevili dva delfini a pluli a skákali podél lodi, se kterou si hráli na honěnou a jakoby nám ukazovali cestu, střídali se před přídílí. Celí svítili a fosforeskovali jak rozráželi vodu. Smáli jsme se a byli nadšení z té nevídané podívané, div jsme nenaskákali do vody za nimi. Naši dva průvodci na nás nechápavě zírali a říkali nám, že máme být v klidu, že to jsou delfini. Vůbec nedovedli pochopit, že můžeme mít z něčeho takového, co oni vidí den co den, radost. Asi po dvou hodinách následovalo vylovení za přílivu. Ani v Normandii to nebylo divočejší. Vlny šly přes loď i přes nás. Byli jsme úplně durti a loď šla málem ke dnu. Představa, že vystoupíme téměř suchou nohou, byla opravdu velice naivní. Dohodli jsme se s rybáři, že se zítra zastaví jestli je všechno v pořádku a pozítří odpoledne, že pojedeme zpět. Ještě než odpluli radili nám, že rozhodně nemáme chodit doprava, že tam jsou zlatokopové a ti každého hned zastřelí. Doleva je 300 km Sečurská poušť a rovně 100 km polopoušť. Dokonalé odstínění a pocit trosečníků na pustém ostrově. Vytahujeme z igelitů o něco sušší věci a ukládáme se ke spánku. Státisíce hvězd nad našimi hlavami a vlny bušící o skály a pobřeží. Následovaly dva dny intenzivní práce.

Meditujeme, koupeme se v moři, fotíme duny a skály. Zahrabáváme se do písku a prodýcháváme znova všechny čakry.

- zbavuji se všeho omezujícího, všech limitů

Jeden den tu vydá za půl roku...

O pauzách mezi meditacemi se učíme komunikovat s plazy. Ještěrek a leguánů je tu nepočítaně. Obdivujeme lvouny, tereje co vyvolovali rybářské sítě, pelikány, racky, kondory...písečné duny a skály nejroztodivnějších tvarů a velikostí.

Rybáři druhý den nepřijeli. Jiní, kteří se objevili, říkali, že je viděli, že jsou úplně na mol, že oslavují, protože vydělali tolik peněz. To, že by si vydělali dvakrát tolik, je nezajímá, jsou jak děti. Tak jsme opravdu zvědaví, jestli se zítra objeví a nebo jestli si to tu nechtěně prodloužíme.

U pobřeží je několik rybářských lodí. Kolem oběda se najednou jejich posádky vyloďují na pobřeží v malých člunech. Je to zhruba dvacet lidí, staví z kamenů branky a pouští se do fotbalu na pláži přímo před námi. Nijak jim nepřijde divné, že tu jsme. Hrají zhruba dvě hodiny a těsně před tím, než začal příliv, naskákali zpátky do lodí a jak přijeli, tak zase zmizeli. Je to docela legrační a neuvěřitelně absurdní, jet přes celou zeměkouli do super čisté zóny a ve výsledku sledovat z „lůžka snů“ fotbalový zápas. O to víc, že honění za kulatým nesmyslem nesledujeme ani doma. Mysl má skutečně skvělý a bezmezný smysl pro humor.

Druhý den opravdu nakonec naši rybáři dorazili. Sice až za přílivu, takže nalodování skončilo opět málem naším potopením a v okamžiku, kdy přes nás v lodi šla obrovská vlna a kocábka se dostala téměř do vertikální polohy, nebylo nám vůbec veselo. O to méně, že se nám to stalo poté, co se nám podařilo vychytat okamžik a přenést do lodi nad našimi hlavami baťohy, aniž by se namočily. Teď byly sice stále s námi, ale stály ve vodě. Nakonec všechno dobře dopadlo a nalodil se i náš putovní hrnec, který s námi cestuje od samého počátku a ještě jsme ho nepoužili. Odvazujeme lana a vyplouváme.

Cestu zpět nám ještě zpestřily nádherné pohledy na kolonie lvounů válející se po skalách. Obrovští samci obklopeni svým harémem na nás kývali hlavami, ukazovali svou sílu a vyhrazovali si své teritorium.

Cesta do Piury pak proběhla celkem hladce, tedy na peruánské poměry.

Někdy poté...
*Moře zná všechny barvy,
první ranní pohled patří hejnu kosatek.
Posedět s pelikány,
noční jízda s delfíny,
rybí konzervy v žaludku.
Terei jak živá harpuna mizí pod hladinou,
duny mění tvar,
písku patří celá pláž.
Vítr je nad věcí,
mořský lvoun je pán moře než chcípne, pak už jen smrdí.
Racek s kondorem se přou o mládě murény.
Krabi tančí mazurku a zkouší jestli jsi už k snědku.
Moře posílá vlnu za vlnou.
Vousy jsou delší a delší.
Být člověk je těžké.
Hrát hru na člověka je občas zábavné.*

19. 2.

V Piure nás čeká Alex a přidává se k nám. Takže je nás teď šest. Chystáme se na přejezd do Tarapota, ale nakonec je to standardně poněkud jinak. Pojedeme až zítra, tedy asi. Ta společnost, co tam jezdí, má porouchaný autobus, ale zítra snad kolem 12 hodiny...

Dnes si pojedeme přes noc užít folklór k místnímu nejlepšímu šamanovi. Je to odborník na kombinaci San Pedra a ayahuasky. To je zdejší krajová specialita. Petr říká, že nechce ztrácet čas, ale zároveň nás lehce připravuje na to, že to bude krom jiného pěkné divadlo. Tak uvidíme. Do večera času dost a ještě to může být všechno jinak, tak jako dnes už po desáté.

Schůzka platí a tak vyjíždíme za město do pustě (teda spíš na skládku). Šaman s pomocníky udělal oltář a už to jelo. Chvillemi jsme sice byli polomrtví smíchy, protože to divadlo kolem je fakt folklór, na který si místní potrpí, ale pán byl šikovný a jak nám sám řekl: „*Já vím, že toto všechno je*

iluze a že svět není, ale mi předkové mě to takto naučili a jinak to neumím.“ A tak jsme poskakovali na jedné noze dokola a on nám plival voňavku do obličeje atd. Je pravda, že léčí těžce nemocné a to i s rakovinou a má řadu úspěchů. Normálně se čeká na audienci u něj měsíc a půl.

Ve výsledku spodní tři čakry vyčištěny a energeticky to šlapalo hezky. Máme být a budeme zdraví, silní, bohatí, ve všech bankách budeme mít „mucho dolares“, budeme mít spoustu žen a to ode dneška napořád a vůbec. (Trochu mi to připomíná Egypt, kde jsme byli stále bombardováni místními s tím, že vědí líp jak my, co je pro nás dobré a co bychom jako měli chtít. Nikoho nezajímalo co chceme doopravdy.) Aya i pedro byly slaboučky, takže se to obešlo bez typických nepříjemných tělesných akcí jako průjem a zvracení. Takže vlastně taková návštěva místního divadla. K ránu se vracíme na hotel a jsme tomu docela rádi.

20. 2.

Dnes by měl dopadnout přesun do Tarapota, jestli tedy pojede po 4 dnech tím směrem nějaký autobus. Cesta by měla trvat kolem 18-ti hodin, ale jeden nikdy neví a Peru je Peru. V jednu nakonec opravdu vyjždíme.

Cesta byla vydatná a hodně zajímavá. Jednak jsme přejížděli Andy a pohledy do mnohakilometrových údolí jsou jen těžko popsitelné, ale také jsem se stali nechtěnými svědky zatýkání.

Zhruba po třech hodinách jízdy nás dojelo policejní auto a nechalo nás zastavit. Šli na jisto. V autobuse s námi jela velice pěkná slečna. Všimli jsme si jí už při nastupování. Dotyčnou vyvlekli před autobus. Měla plnou sportovní tašku kokainu. Následoval hysterický záchvat, chytala se každého, křičela, že když to nedopraví, že zabijí její dítě. Snažila se policisty uplatit drobnými mincemi, co měla po kapsách, klekala si na silnici a pak se k nim tiskla, že udělá, co budou chtít... Bylo to strašné, tedy mně to tak přišlo. Zajímavé byly i reakce každého z nás. Petr vyprávěl, že si policisté najímají senzibily, aby jim odhalovali překupníky. Alex tvrdil, že to není potřeba, že si stačí najmou feťáka a ten dealera pozná hned a on je pozná najisto taky. Honza to viděl na dohodu mezi pašeráky a policií,

aby měli úlovek a všichni byli přitom spokojeni. Ifgan měl konečně „vzrůšo a pořádný dobrodružšo“ a už se teší, až to bude moci napsat kamarádům. Mně jí bylo líto. Chvilí jsem přemýšlel, jestli těm policajtům nemám zaplatit, aby ji pustili, ale tváří v tvář hroznému divadlu, jsem jen stál a díval se a zas jako tolikrát si říkal – proč jsem měl tohle vidět a zažít? Nebyl jsem schopný udělat krok a jen viděl tu bezmoc, když ji odvěkli a přišel mi svět strašlivě hnusnej. Má to tak 20 let natvrdo. Bylo jí asi tak 22, a byla vážně moc hezká.

A zas si říkám co je dobře a co je špatně? A jak je to správně? Je jednoduché říct „špatný“. Ale kdo je ten, jenž soudí? Kdo je ten, jenž si dovolí říct – špatný?! Je špatné brát drogy, vyrábět je, distribuovat je. Dobří jsou ti, co chytají pašeráky. Tak je to alespoň ve filmech. Je to absurdní a černobílé. Zdá se to jako extrém. Peruánské rodiny pěstující koku mnohdy nemají na výběr, jinak by umřely hladu. Američané si něco objednají, jiní Američané jim pak vypalují pole. Thajské dívky provozující prostituci, kterou živí své mnohačlené rodiny na severu země, které by jinak neměly za co žít. V pralesích kojí ženy psy a prasátka. Je to špatně? Tam je to normální. Není to běžné třeba v Evropě, ale to přece neznamená, že je to špatně?! Může nám to přijít zvláštní a pro nás nezvyklé, to je všechno.

Cokoli řeknu vypovídá jen o mně samotném. Z domu to znám z reakcí na mě a na taiji. Pro lidi mající strach z toho, že je něco jiného než hmota, je to náboženská sekta. Pro ty, co nemají peníze, jsem „duchovní bussinesman“, pro ty, co nemají žádnou moc „manipulátorem lidí“, pro ty, kteří závidí pozornost, je to „stádní problém ovcí, následující vedoucího(trenéra) do temnoty“, pro kluky bez holek toužících jen po tom nějakou už konečně dostat jsem „děvkař a zneuživatel nevinných dívek“, pro odmítnuté ženy někdo, kdo to všechno dělá jen kvůli „pozornosti druhého pohlaví“. Je tak krásné, jak cokoli řekneme, vyjadřuje jen a jen nás samé a naše vlastní postoje, strachy, nejistoty, touhy, cíle. Je legrační slyšet mluvit lidi, kteří měli za život jen jediného partnera o lásce, lidi, kteří byli nejdál na polských hranicích o světě a jak to chodí. Lidi, kteří nikdy nikoho ani nemasírovali o tom, jak bych měl léčit a hlavně jak to všechno dělám špatně. Když se jich pak ptáte, jak by to bylo podle nich dobře, nevědí.

Jak ze sebe udělat dobrého? Bud' tvrdou práci na sobě, což je obtížné anebo tím, že si budeme říkat jak jsou ostatní špatní, a tím ze sebe uděláme dobré. A tak sedí, dál sledují Startrek, pijí čaj a obývají čajovny a kdyby neslyšeli o lásce, nikdy by se nezamilovali. Nejsou ničím. Nezasluhují si ničí pozornost. Je strašné být člověkem a nic neznamenat, nebýt nikým. Pro člověka asi nemůže být nic horšího. Pro někoho kdo poznal skutečný stav věcí, je to realita a je to velice osvobozující. Když dva říkají totéž, není to totéž.

Po 20-ti hodinách dorážíme k našemu cíli. Tarapoto nás přivítalo mlhavým ránem a další naprosto absurdní příhodou. V Peru, kde běžně jezdí v autě tolik lidí, co se do něj vejde, a to je do osobáku třeba 10 lidí, jsme dostali pokutu, tedy taxikář, který nás vezl, že je nás v autě moc, tedy 7 i s ním. Zastavila nás policistka v rajtkách a jezdeckých botách. Ona to totiž před mnoha lety byla jízdní policie. To, že dávno koně nepoužívá nic nemění na tom, že uniforma zůstala stejná. Prostě Peru. Pokuta to byla pořádná – 180 solů! Běžná jízda taxíkem stojí kolem 2 solů. Taxikář byl naštvaný, ale co mohl dělat. Než jsme vyjeli, říkali jsme mu, že vezmeme dvě auta, ale on, že to není potřeba, že je to kousek. Když jsme s ním mluvili další den, říkal, že tu pokutu platit nebude, ale že se bude muset vyspat s tou starou policajtkou, že už ji zná. Je to prý hrozný, ale přemůže se. V Peru a v okolí Tarapota je mnohem víc žen než mužů. Dokonce se tu tiše trpí i mnohoženství. Ty starší a ne tak pěkné mají tím pádem dost smůlu, a tak se dávají k policii a vybírají pokuty tímto způsobem.

Ubytováváme se v hotelu a čekáme na Petra jak dohodne další postup. Odjel na letišťě. Naše snaha je dostat se co nejdříve do džungle. Zatím se zvažuje Iqitos anebo Balsapuerto s Cumpanama.. Záleží jestli bude dnes letadlo a kam nás vezme.

Jelikož letadlo zatím není, chceme na dnešek večer a noc vyjet k vodopádům v Lamas. Je to kousek za Tarapotem (ne víc jak 2 hodiny jízdy autem a hodina pěšky), ale spustil se liják, a tak jsme zůstali v hotelu, což bylo v tu chvíli to nejrozmumnější, co se dalo udělat. Ani nám nevadilo, že je to ten den snad dvacátá změna plánu. Večeře, jedna noc v posteli a sprcha taky nejsou úplně k zaholení. Pršelo, tedy lilo, tady totiž neprší, celou noc a ještě do dvanácté hodiny následujícího dne. Tady i když zrovna není období dešťů, tak jednou za den pořádně sprchne, někdy i na týden.

Asi 22..2. , ale určitě je úterý

Přejíždíme do Yurimaguas, protože letadlo stále není a nechce se nám na něj čekat. Peruánci sice řeknou odpoledne, ale to může být taky za tři dny anebo vůbec.

Najímáme „colectivo“ a chystáme se na cestu. Nevíme v jakém je stavu po včerejším dešti a tak těžko odhadnout jak dlouho bude přesun trvat. Jsou tu časté sesuvy půdy a mnohdy celý kus „silnice“ prostě sjede a zmizí v hlubokém údolí. Vyjíždíme kolem oběda, abychom větší část cesty zvládli za světla a snížili tak riziko přepadení, která jsou zde poměrně běžnou událostí. Zastavujeme u velkých vodopádů, které jsou zhruba hodinu jízdy z Tara. Osvěžujeme se koupelí a pohledem na

úžasné scenérie, které se nám otevírají. Horská džungle je skutečný zážitek. Smějeme se klukům, kteří jsou tu poprvé, protože hulákají nadšením a stále se vyklánějí z okýnek a něco fotí. Když si vzpomenu na nás, nebyli jsme na tom jinak. Všichni máme euforii a cesta ubíhá rychle. Sedíme každý na své sedačce, takže máme veškerý možný komfort a cesta je od minulého roku výrazně lepší. Loni jsem seděl na přední sedačce s velkým Peruáncem, kostrč jsem měl na švu sedadla a řidič za cestu dvakrát zařadil na pár vteřin trojku. Jinak jsme jeli stále na jedničku a dvojku. Vím to naprosto přesně, protože jsem byl narvaný na řadící páce. Tentokrát i s koupelí a obědovečeří v Pongu, vesničce na půli cesty, trvalo cestování osm hodin.

V Yurimaguas se ubytováváme v nejlepším místním hotelu. Sice je hned vedle produkce nějaké kapely, ale moc nám to nevádí, i když kravál je to opravdu parádní. Procházíme se po městečku, které je výchozím bodem do džungle a využíváme na dlouhou dobu patrně nedostupných výtahů civilizace, jako jsou míchané juice, grilovaná kuřata, zmrzlina a internet. Místní nám nabízejí ještě trávu, kokain a holky, ale to s díky odmítáme. Všude se slaví. Místní dámy začínají být v podroušeném stavu, ztrácejí poslední zábrany a nabízejí své služby lásky zadarmo, odcházíme raději na kutě.

23. 2.

Nakonec po všech plánech zůstal ten původní., ale jak to bude doopravdy, to se teprve uvidí. Pojedeme lodí 2 dny do Balsapuerta a pak 3 dny pěšky džunglí na Cumpinama. Tam budeme pracovat tak 4 dny a pak zpět. Přestalo pršet. Sháníme mačety, náboje do brokovnice, hamaky, moskytiéry, bonbóny jako dárky indiánům a další potřebné věci. Místní nás považují za americké vojáky, kteří jedou mýtit koková pole. Není nám z toho zrovna nejlépe, ale nedají si to vymluvit. Na letišti se objevuje letadlo. Sice nám ze začátku tvrdí, že letiště v Balsa prakticky již neexistuje a následně, že ano, ale přistát se dá jen s malým letadlem. Nakonec se rozhodujeme pro variantu rozdělit se a navzájem přeletět. Cena je prakticky stejná jako za loď a ušetříme tak minimálně dva dny, nehledě na to, že cesta lodí je nebezpečná a Petr dodává, že se pokaždé při cestě na toto místo převrhli. Let trvá necelou půlhodinu.

Let nad džunglí je neuvěřitelným zážitkem jen těžko popsatelným. Její velikost si uvědomíte až z výšky, kdy se tento zelený oceán rozprostírá od obzoru k obzoru. Lesklé hladiny řek, koberce stromů, kopce porostlé bohatou vegetací...

Pro lidi z Balsapuerta jsme něco jako přízraky z nebe. Sice nejsme zdaleka první běloši, ale moc se jich tu nevidí a to ještě v takovém počtu. „Náměstíčko“, které jim vybudovali petrolejáři, jemuž vévodí model posvátného kamene a dvě postavy, muž s flintou a zastřeleným pásovce, a žena v něčem jako pionýrském kroji, je naprosto nepochopitelná ohavnost a vrchol nevkusu.

Petr zjišťuje situaci, má snahu navštívit své staré známá, ale ty už tady nebydlí. Balsapuerto, zaznamenalo před několika lety veliký rozmach (berte to, prosím, v jihoamerických poměrech, tedy přibýlo několik chatrčí), protože se zde chystal těžba zlata. Pak z toho ale sešlo a letiště, tedy vysekaná plocha v pralese opět utěšeně zarůstá a chýše, ve které bylo cosi jako ubytovna a vývařovna, zmizela. Místní mají fiestu, slavnost. Spočívá to v tom, že lítají po vesnici a kolem ní a hází a mažou se navzájem bahnem. Kdo není špinavý toho chytanou a má smůlu. Pak se jdou umýt, přestrojít a jede se nanovo. Malá potřeba mě vyhání za chatrče a k mému nemalému údivu nacházím něco jako pole orchidejí. Rostou tu jako plevel anebo u nás sedmikrásky. Nanášíme věci do jednoho z domů, která má být zdejšími hotelem, dokonce je tu několik pryčen jako postele. Majitelka někde „slaví“ a tak zatím povídáme s jejím synem. Zkoušíme sehnat nosiče, ale mladík nám vysvětluje, že mají takový zvyk, že když je fiesta, tak se nepracuje. Ptáme se, kdy jako skončí a on, že neví, tak možná za dva nebo tři dny, ale do týdne určitě. „A pak by šlo najmout nosiče?“ Odpověď opět v čistě jihoamerickém stylu. „Když my vlastně nepracujeme ani potom.“ Takže shrnuto podtrženo, fiesta je zhruba týden, pak všichni tak tři dny spí a následuje další fiesta. Kdo by tady taky pracoval. Nic nepotřebují a to málo, co ano, jim dá džungle. Po chvíli doráží osobně paní ředitelka a majitelka v jedné osobě na hlavě s jakousi čepicí simulovanou trsem banánů a od hlavy k patám celá pokrytá silnou vrstvou jílu a bahna. Když zjišťuje, že chceme hned pokračovat dál do džungle, opět mizí. Doráží i druhá polovina skupiny. Půjčujeme si dvě brokovnice a přemlouváme mladého hoteliéra s jeho kamarádem, aby nám pomohli s věcmi. Oba to jsou mladíci, kteří by nejraději žili někde ve městě a tento druh oslav je už za ta léta očividně nebaví. Možnost vydělat si peníze není také úplně k zahození. Z Cumpanama mají sice strach, je to pro ně stále posvátné místo, kde se děje spousta podivných věcí, ale vidina výdělků vítězí nad leností i strachem.

Alex zatím nechal udělat jídlo u sousedů. Jelikož, je už ale kolem čtvrté odpoledne, a my potřebujeme ujít ještě co největší kus cesty, balí nám rýži a vařená vejce do banánových listů. Bereme svačínovečeři a vyrážíme do náručí pralesa.

Jsme připraveni na dlouhý a náročný pochod. K našemu milému překvapení zde vznikla řada mostků, které výrazně ulehčují a časově zkracují pochod. Přicházíme k indiánské vesnici, kterou musíme projít a kde probíhá, ostatně jak jinak, fiesta. Vyzbrojeni dvěma brokovnicemi, nesmělými úsměvy, dvěma větami „Y va t“ a „Paj mu já“ (jedna je „Tady je dárek“ a druhá „Jsme přátelé“, jen už nevíme která je která), připravujeme si bonbóny a vcházíme mezi chýše. Indiáni nechápou, že nemluvíme jejich jazykem a také pokud by náčelník řekl, že dál nemůžeme, že nás nepustí, museli bychom zpět. Mají na to právo, jsme na jejich území. Reakce indiánů je naštěstí velice milá a přátelská. Každý se s námi zdraví a podává nám ruku a my na oplátku rozdáváme bonbóny a po svolení náčelníka i fotíme. Musíme se chtít nechtít zapojit do víru oslav. Šaman a náčelník v jedné osobě nás prohlašuje za dobré znamení a tak všichni společně tančíme kolem jakési májky, na které jsou navěšené nejrůznější poklady typu tričko, toaletní papír a sladkosti. Zhruba po třičtvrtě hodině našeho společného klácení se kolem dokola, bere jeden z mužů sekeru a májku poráží. Při jejím dopadu na zem se všichni vrhají na navěšené cennosti a perou se o ně. Pak se chumel přesune k další chatrči a májce stojící před ní. Zjistíme tak, jak celá slavnost probíhá a také, že tato poražená májka byla první v řadě a dalších možná patnáct jich ještě stojí. Úžasný program na několik dní... Náčelník nás ale nechce pustit se slovy, že „tančit je důležité!“ Nakonec se ale vymaňujeme z místní pohostinnosti a doslova utíkáme, rozhazující kolem sebe sladkosti. Čeká nás ještě kus cesty. Potřebujeme se, pokud možno než bude tma, dostat přes řeku. Slunce už nám dává necelou hodinu než zmizí za kopci.

Během běhu o světlo si ještě stačíme prohlédnout velikou tarantulu lezoucí po jednom z kmenů spadlých přes pěšinu. Dorážíme k řece. K našemu dalšímu milému překvapení mají místní, krom kánoí vydlabaných z kmene stromu i novou loď z prken, kterou dostali jako dárek a tak pohodlně přeplováme na druhý břeh. Setmělo se. Petr vyjednává přespaní v „domě“ náčelníka a hlídače posvátného kamene, Matea. Brodíme říčku a po cestičce mezi banánovníky dorážíme na místo. Zavěšujeme hamaky a moskytiéry. Večeříme rýži, která je ještě díky listům stále pěkně teplá (kam se hrabe alobal), a pouštíme se do práce a následně usínáme. Pokud to není na pochodu, je noc v džungli nádherná.

Ráno brzy balíme a vyrážíme na pochod. Cesta je velice dobrá. Brodíme několik řek. Po cestě zpět jsem je počítal a bylo jich 7, v hlavě si pro sebe píšu něco jako pohádku:

„Bylo nebylo. Za sedmero kopci a sedmero potoky a potůčky, tisícem mravenišť, hluboko hluboko v zemi, kde když měsíc couvá tak dorůstá a kde orchideje rostou jako plevel, a je tolik motýlů jako zrněk písku, na území lidí, kteří si říkají Chayavitové, je v husté džungli ukryt kouzelný kámen, který plní každé přání. Místní tomuto místu říkají Cumanama. Znají ho již tisíce let a malby na kameni dělali staří šamani tak dávno, že jak je to dávno, si už ani nikdo nepamatuje. To místo střeží Hlídač kamene, který svůj úkol dědí z otce na syna po mnoho generací. Jeho posláním je, aby se do míst nedostali nepovolaní lidé, kteří by mohli sílu posvátného kamene použít nesprávně....“

Zbytek říček se dal přejít po kamenech. Nosiči jako obvykle ženou před námi a nemáme šanci jim stačit. Tak snad je ještě někdy uvidíme. Přicházíme k jednomu menšímu vodopádu a koupeme se v jezírku pod ním spolu s akvarijními rybičkami, které v něm jsou. Těžko slovy popsat rajskou zahradu. Vodopády, přírodní bazénky, tisíce nejroztodivnějších květů, stovky motýlů, obrovitánské stromy, liány zkroutené do neuvěřitelných tvarů, nádherná panenská příroda...

Zhruba po pěti hodinách dorážíme na Cumanama. Petr šel tu samou cestu se skupinou před třemi lety čtyři dny, a to se krok za krokem prosekávali hustou džunglí. Byli jsme moc rádi, sice nosiči nikde, a tak jsme nevěděli, jestli strachem z tohoto místa přece jen neutekli. Čekali jsme a zhruba po půl hodině se objevili. Byli v Mateově chatrči kousek od kamene. Sami bychom ji nikdy nenašli, jak byla schovaná a cestička k ní téměř neznatelná. Pronajali jsme si ji za našich zhruba tisíc korun. A tak se stala naším útočištěm po dalších sedm dní...

Jen co jsme se trochu rozkoukali najeli, jsme na práci. Bylo to neobyčejně silné a jeden den vydal opět za několik let. Čistky a nové vhledy a nová poznání.

Mateo (hlídač kamene) zůstává ještě s námi se svojí „ženou“. Nevíme jestli je to dcera nebo manželka. On prostě říká žena. Jsou totiž hrozně zvědaví, co tam budeme dělat. Proč banda bílých a tím pádem nesmírně bohatých lidí jedou až sem. Předtím tu byli zlatokopové, petrolejáři, ale tohle je něco jiného. Svou přítomnost ospravedlňuje tak, že nám chce ukázat jedno posvátné místo v džungli, vodopád. Prý zítra. Půjčuje si brokovnici, kterou nám předtím za 200 solů pronajal a vyráží na lov, chce se předvést a také nás trochu pohostit. Byl pryč celou noc a vrátil se s prázdnou druhý den nějak před polednem. Sedl na dřevěný rošt a asi hodinu pak jen seděl. Žena neříkala nic a on taky ne. Pak od něj zaznělo jediné slovo – masato. Je to kvašený nápoj z juky. Indiáni ho dělají tak, že rozmělní v puse juku a pak ji naplivou do většího kotlíku a tam nechají. Naštěstí víme jak se této kratochvíli, kdy vám indiáni na výraz přátelství a uvítání onen báječný nápoj podávají, vyhnout. „Naši bohové nám to nedovolují“ a s díky odmítáme. Nikoho tím neurazíme, indiáni mají k „bohům“ respekt. Žena vstala, nabrala masato do misky, vrátila se s ním zpět a řekla - masato. To byla jejich celodenní konverzace.

Vyrážíme k vodopádům. Ifgan se nesmírně těší, konečně dobrodružo. Mě se moc nechce, užili jsme si loni přechodů a pochodů v džungli víc než dost, ale nechci „trhat partu“. Cesta byla podle očekávání. První hodinu jsme šplhali do příkrého bahnitého kopce. Po ujití dvou metrů jsme sklouzli o metr zpět. Pak Mateo prohlíží zlomené větvičky a zahýbá doprava. Jdeme asi ještě půl hodiny šikmo svahem, brodíme a přeskakujeme pár potůčků a říček, prosekáváme se a kutálíme až se konečně objevuje vodopád. Má několik pater, ale přes hustou vegetaci ho nemůžeme vidět v celé jeho nádheře a délce naráz. Chvilí odpočíváme, kocháme se a občerstvujeme křišťálovou vodou. Jsem všichni zpocený a od bahna a na každém z nás sedí mračno much, které sají pot z našich věcí. Neštípou jako komáři a muchničky, ale vypadá to trochu hororově a není to zrovna příjemné. Po chvíli vylézáme do dalšího patra vodopádu a znovu odpočíváme a fotíme. Zpět nás bere Mateo jinou cestou. Míjíme raketové stromy jejichž výška může být kolem 50 metrů. Jsou nádherné, a tak se v jejich kořenech fotíme a na chvíli uvelebujeme. Náš průvodce má radost, že se nám tam líbí, sice moc nechápe co na tom máme, ale očividně ho těší, jak si to užíváme. Přicházíme zhruba po pěti hodinách do jeho chýše u Cumanama a máme toho docela dost. Lehké jídlo, loučíme se s indiány, kteří nás nechávají konečně o samotě a vracíme se po turistické vložce zpět k tomu, proč jsme sem přijeli.

Další dny z hlediska popisu vypadají pro vnějšího pozorovatele monotónně a nezajímavě. Meditujeme, meditujeme, meditujeme, meditujeme. O pauzách trocha jídla, trochu se projít, rozhybat ztuhlé tělo a znova do hamaky a znova meditace. Asi čtvrtý den zkusíme i dynamické meditace. Těla

sama zaujímají pozice, které by mohli být označeny za jogínské, pohybujeme se při wudangském taiji, aniž bychom ho tenkrát znali. Uprostřed práce k nám najednou přiskákala žába. Je to onem zvláštní druh, jehož jméno si opravdu nepamatuju, která má žlázy obsahující velice silné psychotropní účinky. Po kouření je podle Alexe člověk tři dny souvisle mimo tělo. Ve Spojených státech, pokud u vás doma tuto žabu najdou, jdete do vězení na deset let. Používá se, respektive látka z ní, pro vojenské účely a cíle. Pohádky o žábách, princích a princeznách jsou o této skokance. Vzápětí dostáváme od Alexe rozsáhlou přednášku o psychotropních látkách živočišného původu - rosničky, hadi... atd.

Den na to štípнул Honzu štír. Po zkušenostech z minulého roku, kdy Dominika uštknul had a bojovali jsme doslova o jeho život, nás to trochu vystrašilo, ale ač je jinak velice alergický i na vosí štípnutí, neměl kromě boláku žádné potíže. Meditace a ochrana, která při nich funguje, v kombinaci s ketaminem zabránila jakýmkoli potížím.

Noc na to jsem měl řádnou čistku. Obrovské křeče a obrázky z minula, dojížděl celý starý Egypt. Trvalo to několik hodin. Vypadalo to dost divoce, ale už je od toho pokoj. Petr před tím potkal ve snu mého strážného anděla a ten ho poprosil, aby mi dal léky z hercampuri (to je jedna peruánská bylina, která čistí játra a krev), že se to bude hodit, a taky že se hodila. Nešlo do mě ani vpravit ketamin na zmírnění bolesti, kůže byla jako ze železa. No, mám to za sebou a cítím nebetyčnou úlevu.

Asi pátý den (tady je fakt těžké mít přehled o čase, protože může být jakýkoli den v týdnu a hlavně je to úplně jedno) večer po setmění se najednou objevil šaman s dvěma pomocníky. Připravili pro nás ayahuasku a vedlo je za námi, podle jejich slov, ufo letící nad džunglí. Než jsme stačili nějak zareagovat, rozjeli rituál. Pomalovali nás nějakou rtěnkou, naplnili strunu na klacek, začali drnkat, rozlili ayahuasku a už to jelo.

Přišli za mnou dva duchové džungle s tím, že mi budou sloužit. Odmítl jsem jejich nabídku, že bych byl radši, kdyby mi pověděli nějaký příběh. Rázem oba narostli zrovnoprávnění ze svého podřízeného postavení. „Mohli bychom ti vyprávět třeba příběh o opici, která zatoužila stát se člověkem,.....ale to vlastně dobře znáš.“ Ozval se smích a oba zmizeli.

Vylezl jsem z hamaky a šel se podívat na šamanění. Šaman ležel v houpací síti a snažil se zapálit další cigaretu, která mu namísto toho vypadla z ruky. Zaláteřil a shýbaje se pro ni, sám pro sebe říká: „To jsem ale šaman!“ Pak už jen ležel, šustil šapakasem a listoval si v našich pamětech, jen občas prohodil: „Vy žijete ale ve velkém městě!“ , „A hodně piva se tam pije.“ , „Mám zabít všechny vaše nepřátele?“.

Konečně bylo ráno. Nevím pro koho byl tenhle rituál zajímavější, tedy vím, ale co se dá dělat. Ifgan chtěl dělat s šamenem a přání se plní. Jeho pomocníci za námi přišli, že chtějí taky nějakou odměnu za práci, třeba sto dolarů. Řekli jsme jim, že je to nesmysl a že nic nedostanou. Chvilí stáli a nevěděli a pak, že ženy ve vesnici říkali, že máme moc dobré sladkosti, tak alespoň ty. Nasypali jsme tedy každému hrst bonbónů a byli šťastní jak malé děti. Šaman se rozloučil, ale ještě než odešel, prosil nás, jestli bychom mu nedali trochu z té ayahuasky co nám prodal a co jí trochu zbylo, že má večer pacienta. Už ani nevím, jestli ji dostal. Každopádně se nám hodně ulevilo, když odtáhli.

Sedmý den přichází Mateo se svou početnou rodinou. Loučíme se, děkujeme, dáváme dárky, fotografujeme se s nimi a odcházíme směr Balsapuerto. Ve vesnicích po cestě ještě směňujeme věci s indiány - misky a ochranné amulety vyměňujeme za jablonecké korálky. Zpáteční cesta proběhla v pohodě jako příjemná procházka na Kokořínsku.

Byla nízká oblačnost, takže letadlo bude nejdříve zítra, ale není to vůbec jisté. S přihlédnutím i k předchozím varováním (nezávisle na sobě nám několik šamanů řeklo, že nemáme létat malým letadlem, že s námi spadne), najímáme po obvyklých obstrukcích typu - loď není, pak je, pak zas není, pak zase je, ale nemá motor, pak má motor, ale špatnej... atd. a smlouvání loď. Plavba dolů po proudu by podle posledních informací měla trvat zhruba 8 hodin (samozřejmě peruánských takže, kdo ví, ale to nás už nepřekvapí). Majitel lodi nakazuje našim lodníkům, aby s námi jeli celou noc a tak bychom měli být k ránu (po devíti hodinách) v Yuri.

Plavba po řece je nezapomenutelným zážitkem. Mraky v Amazonii jsou nádherné a západy slunce ještě úchvatnější. Sice nám téměř v zápětí co jsme vypluli, vytekl z motoru olej, a tak jsme museli stavět, ale rychle (asi po hodině) se sehnal další a tak jsme mohli pokračovat. Stav vody byl poměrně nízký, takže jsme co chvíli uvázli na mělčině. Nijak nám to extra nevádí a kocháme se výhledy na džungli, mohutné stromy a všechny možné druhy mraků.

V jedné chvíli se nad námi doslova roztrhlo nebe a od obzoru k obzoru se objevila tmavomodrá trhlinka. Po 5-ti hodinách jsme museli kvůli tmě zastavit. Přespali jsme u jedněch lidí. Napíše se to tak normálně - „přespali jsme u jedněch lidí“. Prostě jsme zastavili u břehu, došli k jedné z chatrčí a zeptali se, jestli by to šlo a oni ochotně, že samozřejmě, že není problém. Představa, že má někdo chatu na Vysočině a k ní dorazí osm chlápků, z toho šest ustrojených v zeleném a k tomu všemu nestandardní barvy pleti než je zde zvykem a říkají něco typu: „Dobrý den, nemáte něco k pití? My máme takový hlad, až bychom u vás přespali.“ A odpověď je – samozřejmě ANO. Když jsme rozvěsili hamaky, bylo něco kolem půl desáté, majitelé už dobrou hodinu spali. Chvíli jsme prohlíželi zašlé a vybledlé plakáty zdobící vnitřní boční stěnu chatrče. Byly z nějakého kalendáře. Na každém z listů byla nějaká sličná blondýnka ustrojená-neustrojená a třímala v rukách nebo mezi nohama anebo tak nějak velkou motorovou pilu různého typu. Vzpomněli jsme si, že máme docela hlad. Osmělení tím, že máme střechu nad hlavou, vzbudili jsme majitele a prosili o něco k jídlu. Paní domácí aktivizovala své tři dcery a velice se omlouvala, že toho moc nemají, jen pár banánů, několik vajíček a jednu okurku, tak jestli to jako nevádí. Po více jak týdnu jedení instantních polévek, které jsme poslední tři dny z toho nemohli už ani cítit, takže jsme prakticky jen cucali bonbóny co nám zbyly, to byla nabídka, která se prostě neodmítá. Hnedka se daly do práce a kolem půlnoci byla hostina v pralesních poměrech. Dali nám doslova co měli a všechno co měli.

Ráno v 6 hodin jsme poděkovali, sbalili věci a chtěli těm lidem dát nějaké peníze za jejich pohostinnost. S díky odmítli. Byli jsme jak v pohádce. Tohle si musím pamatovat. Nalodili jsme se opět do kanoe a vyrazili na cestu.

Po 4 hodinách se ptáme, jak že je to ještě daleko? Prý 3 hodiny. Po 3 hodinách se ptáme znova. To bylo už jen 2 a po těch 2 hodinách už jen jedna. Zkrátka, dorazili jsme ve 3 odpoledí, slabých 14 hodin plavby.

V Yuri jsme pobýli 2 hodiny a pokračovali hned dalších 6 hodin do Tarapota. Špinaví, smradlaví, zcela nechápající, co se to kolem nás děje. Zítřka bychom měli přejet do Moyobamby. Teď ale hotel, sprcha, jídlo, zmrzlina. Je skoro půlnoc, sedím na internetu a nechce se mi končit. Je toho tolik, jen jak to napsat a taky ještě musím vyprat věci. V džungli jsme sice prali, ale do hodiny to není poznat a mít místo ponožek mokasíny, není úplně ideální. Do Moyobamby se moc těším do termálních lázní. Jsou ještě z dob Inků a loni jsem si je díky dvaceti hnisajícím bolákům velikosti mexického dolaru, které jsem si přivezl z džungle vykoušané od muchniček, moc neužil.

Občas zavítám domů (je zvláštní psát to slovo a vědět, že má úplně jiný význam, asi bych měl spíš psát do Evropy), podívat se, jak se mají přátelé. Není to až tak těžké. Hlavně vnímání pocitů. Prostor i čas si vytváříme v naší mysli, a tak když si ho odmyslíme, prostě není. V džungli, ale opravdu „spojení“ nebylo. Byli jsme zcela odpojeni od lidského pole, však proto jsme sem taky jeli takovou dálku, zato teď si ho dosyta užíváme. Je zajímavé sledovat posuny ostatních. Z té džungle to byl hrozný (brutální krásečka) skok a řekl bych, že jedním z měřítek skutečného pokroku je právě zvládnutí těchto výkyvů. Jistěže je to všechno jen hra a matrix ti skutečně nemůže nijak ublížit, vždyť si ho sami vytváříme, ale člověka může klidně připravit o tělo anebo mu to přinejmenším pěkně osolit. Někdy opravdu nevím, jestli je citlivost nějakou výhodou. Juraj dnes proseděl noc na WC a sotva se plouží. My jsme si tuhle zkušenost odbyli loni, a tak jsme se na to měli šanci trochu nachystat. Je mi mile a ticho. Sleduji to kolem jak na plátně kina. Nejde mi dělat komentáře a zaujímat stanoviska, a tak se tak směju a směju... Taiji je jak nikdy. Dostal jsem napojení, respektive ho obnovil na „staré mistry“. Žádné sestavy původně v taiji nebyly, všechno je to jen otázka napojení a tělo se pak hýbe zcela samo a naprosto úžasně. Vlastně - dynamická meditace, ale to už někdo říkal, jen nevím jestli to myslel takhle. Taiji je anebo někdo něco cvičí, ale potom to taiji rozhodně není.

Jsme v Moyobambe. Strávili jsme noc v termálních lázních a celou noc pracovali. Bazénky s teplou vodou kolem 40 stupňů. Je to staré posvátné místo. Tentokrát jsem si to skutečně vychutnal a užil. Pracovali jsme jak o život (taky o nic jiného vlastně nejde☺) a teď jsme na autobusovém terminálu a budeme přejíždět do Chiclaya. Nemělo by to trvat víc jak 12 hodin, takže pohoda. Sice se bude muset někdo z nás ještě vrátit do Puiry, kde máme nějaké věci, ale pak pofrčíme dál do Huarazu a to už jsou hory. Měli bychom začínat v Santa Crus. Loni jsme tam byli a je to nádherné místo, jedná se o hlubokou soutěsku vedoucí k Alpamayu, jedné z šestitisícových hor, která je do tvaru trojboké pyramidy. Minule jsme se nedostali moc vysoko, bylo to poslední den a tak jsme pospíchali.

Všechno se ale ještě uvidí, nějak to je vymyšlené, ale po všech zkušenostech co máme, dokud tam nebudeme, tak jsou to jen plány a není nic jisté. Začínám s oblibou říkat, že „na zítřek je dost času“. Jsme upřímně už dost unavení. Jednak je to spousta práce a taky to cestování nám dává zabrat. Snad bude v Chiclayu trochu času a alespoň se půl dne vyspíme. Jinak je fajn. Jen Ifgan někdy neskutečně prudí a dělá problémy. Nechce utrácet za jídlo, vždycky počká až si objednáme a pak postupně každého poprosí, jestli může ochutnat. Sní kus porce a požádá dalšího u stolu. Pokud si něco

dá, tak když se na závěr má platit a dávají se peníze na hromadu za útratu, dá jen část a čeká, že to snad projde a někdo to zaplatí. Je to těžko uvěřitelné, obzvláště po té vší práci. Dnes si Petr objednal brambory a když je přinesli, tak si na ně Ifgan dal kečup a pustil se do nich. Nikdo jsme nechápalí. (Člověk párkrát umře hladu a pak to takhle vypadá).☺

Cítím obrovskou svobodu. Koukám na lidi a přijde mi to všechno tak absurdní. Všechna ta starost o kupičku jílů a svoji nebetyčnou důležitost a své představy o tom, jak věci mají být a jak je to správné. Skutečně jsou to jen položivé nebo spíš téměř mrtvé programy bez špetky vlastní vůle, vláčené od smrti ke smrti, od bídy k utrpení. Někdy až mrzne úsměv na rtu, ale smát se, to je opravdu to jediné co na to. A tak se směju a směju. Posílám ti všechnu tu krásu a radost a poznání a spoustu síly na to podívat se a vidět, jak skutečně se zdají některé sny.

Z internetu spěcháme na nádraží, musíme chytnout autobus v půl jedenácté. V půl jedenácté nic a ani v jedenáct. Sedíme v bufiku, Honza si koupil svůj obligátní nanuk, dá si jich denně tak pět. Jak ho kousal, upadla mu z něj čokoláda, která se při dopadu na zem roztrhla do prachu na malinké kousíčky. Ifgan stojící naproti nezaváhal ani chvíli a s jeho obvyklým sloganem "to už nebuneš, vid'?", se vrhl, aniž by čekal na odpověď, na kolena a jal se ji z betonu a bordelu sbírat a strkat si ji do pusy. Stáli jsme jak opaření a jen zírali.

Autobus dorazil ve 12 a to takový, že bych s ním nejel ani z Pardubic do Chrudimi. Petr se srtrašlivě naštvál, protože jsme zaplatili lepší třídu a to nebylo zrovna málo. Chtěli jsme vrátit peníze, ale Peruánci se nám jen smáli, že jsme blbí gringové a že máme smůlu. Petr se rozpálil do běla a řval na ně, že zavoláme policii a ať nám okamžitě vrátí peníze. Naprosto nás ignorovali a pokračovali v urážkách. Veřejně okradeni a ještě se nám vysmívají. Tlustý řidič se na nás šklebí a dělá posunky. Petr se přestal ovládat a rukou třímající lístky, praštil šéfa cestovní společnosti dvakrát do obličeje. Rázem to bylo jak za starých rytířských časů, jen místo rukavice byl lístek na autobus. Větší ponížení nemohl ušetřit, no a už se to mlelo. Chlapík stojící vedle šéfa skočil po Petrovi, ale Honza ho vychytil a narazil na pult oficíny, dovnitř malé budky se hnali další Peruánci, ale u dveří jsem stál já. Spustil se řev. Adrenalin. Rychlé hodnocení situace. Peruánců bylo výrazně víc, ale ve stavu v jakém jsme byli a s praxí, kterou máme, bychom je naskládali na hromadu v několika vteřinách. Tři gringové proti autobusovému nádraží. Muži křičeli, ale nikdo se k nám nedokázal přiblížit na metr, jako kdybychom měli kolem sebe neprůchodný prostor. Vytláčili jsme se před kancelář a Petr odběhl pro policii. Celý se třásl a řval a řval. Když dorazil policajt, byl jak z nejpravdivějších vtipů o blbosti policajtů, mohl by z fleku dělat strážníka městské policie v Pardubicích. (Tohle skutečně obdivuji. Když opravdu nic, ale vůbec nic neumíte, máte IQ že reagujete na světlo, nevezmou vás ani k policii, tak pořád ještě můžete udělat velkou kariéru u městské policie. Prostě Vagon: „Veškerý odpor je zbytečný!“) Chlápek se hájil, že je evangelík, a že by tudíž nikdy nelhal a nepodváděl. (Další důkaz, že věřící se pozná akorát podle toho, že chodí v neděli místo do Globusu do kostela.) Příslušník pořádku si vyslechl obě strany s rukama založenýma na prsou a důležitým pokyvováním hlavy. Kam se hrabe ochotnické divadlo. Oba rváči se po výslechu měli na znamení usmíření obejmout a to se také stalo. Nicméně věci jsme přenesli do jiné kanceláře jiné společnosti, která měla, jak nám bylo tvrzeno, údajně odjíždět za hodinu. Jak se ale ukázalo, za přítomnosti policajta si nedovolí Peruánci tolik lhát, tak ve skutečnosti až za pět (pochopitelně peruánských). (Peruánci vždycky tvrdí ano, ano takhle to je a přitom ti lžou a lžou, jen aby z tebe dostali peníze a ty pak už zpět neuvidíš, i když se s nimi porveš.) Ve výsledku jsme opět přenesli všechno zpět a nakonec vyjeli o půl druhé tím původním autobusem. Naprosto šílené!

Cesta sama byla utrpením v nejčistší podobě. Nebylo vůbec, ale vůbec žádné místo pro nohy a stále jsme stavěli a brali každého, kdo jel třeba 5km. Projížděli jsme křížem krážem vesnicemi i městečky a naháněč mezi dvěma křičel - „Chiclayo, Chiclayo, Chiclayo!“ Vrchol byl, když nastoupila jedna paní a řekla řidiči, že její sousedka včera říkala, že by chtěla dnes jet do Chiclaya. Autobusák si nechával říkat cestu a jeli jsme se zeptat, jestli tedy pojedou anebo ne. Po cestě jsme potkali syna dotyčné a ten vysvětlil, že maminka pojedou až zítra a tak jsme se vrátili na původní trasu a ploužili se dál směrem na západ. Po cestě jsme několikrát vařili motor, vyměňovali kolo, znovu vařili... Měli jsme dorazit o půlnoci, ale dopadlo to ještě hůř jak vždy. Ve čtyři hodiny ráno se autobus definitivně zastavil, protože se porouchal. O to tristnější to bylo, že Chiclayo, cíl naší cesty, bylo od nás necelé 4 kilometry a světla města byla už vidět. Po hodinové diskusi provozovatelů, během které

se nic konkrétního nedělo, jsme stopli dva taxíky, že už dojedeme. V tu chvíli, snad zázrakem, autobus znovu naskočil, a tak i my naskočili zpět do něj a za pár minut jsme byli na nádraží. Na autobusáku jsme zjistili, že naše anabáze nekončí, protože se nám k tomu všemu ztratila některá zavazadla. Kromě našeho putovního mixéru, zmizela celá krabice extraktu z peruánských bylin, co jsme nakoupili v Tarapotu. Byly tam hotové poklady z Uña de gató a spousta dalších bylinek. Bylo to hodně drahý a nikde jinde je nemaj a když, tak za minimálně trojnásobnou cenu. Takže opět okradeni a opět ne o málo. Nakonec jsme zjistili, že když jsme přenášeli věci v Moyobambě z druhé oficíny zpět do první, nesl krabici Ifgan. Nějaký Peruáнец se nabídl, že mu s ní pomůže. On krabici předal onomu člověku, dal ruce do kapes a dál se nestaral. A on nám od ní skutečně pomohl. Pěkný dáreček, oba.

Vzali jsme dva taxíky a hurá do hotelu. Taxikáři nás suveréně dovezli před bordel a usmívali se na nás. Když jsme zjistili, že toto skutečně není typ zařízení, do kterého jsme chtěli, vozili nás po městě a nakonec vysadili v nejchudší části města před jakýmsi hostelem. Bylo 6 ráno. Už jsme neměli sílu jet jinam. Pokoj nám v tu dobu nepřišel vůbec strašný. Hlavně už si konečně lehnout! Máme fakt dost. A když říkám dost, myslím dost. Usínáme téměř ve stoje.

Časně po poledni se probouzíme. Máme den na oddech. Petr jel ještě dopoledne do Puiry pro zbytek věcí. Kobka, ve které se nacházíme, nemá ani okno, jen jakousi díru na chodbu a nemá ani dveře na sociálku, která je součástí pokoje. Takhle jsme se s Honzou ještě nesblížili, abychom na sebe při velké potřebě koukali, jak to tomu druhému jde. Zase jsme překročili další hranici. ☺

Ještě k té bitce v Moyobambě. Lidé se mě často ptají pod vlivem různých zpráv, jestli nás v Peru nikdo nepřepadl nebo neohrožoval. Směju se, kroutím hlavou a vyprávím tuhle historku, jak jsme vyvolali rvačku.

Dá se říct, že se nám moc nedaří. Už dávno jsem si odvykl svádět problémy, které mám a které se objevují, na někoho jiného. Já sám jsem tvůrce a strůjce svého štěstí. Svět dělá co může, aby upoutal pozornost, a je to všechno jen logické vyústění toho, jak jsou všichni naštvaní na civilizaci a všechno to kolem vnitřně odmítají a nenávidí. Nevidí, že i tenhle blázinec je součástí nich včetně toho hluku a špíny. Takže místo smíření nastupuje agresivita a ta se násobí a vrací zpět. Všichni chtějí jen pryč, pryč do přírody, mimo lidi. Vnímám to jako útěk, který nic neřeší a nic na tom nemění fakt, že Chiclayo je fakt ohavné. ☺

Vousy zůstaly v Chiclayu. Už jsem je měl jak kubánskej partyzán. Spadlo ze mě tak 10 kilo a kluci mě málem nepoznali a já sebe skoro taky ne. Při večerní procházce městem, za stálého škrábání plnovousu, jsme procházeli kolem kadeřnictví. Zašli dovnitř. Slečny koukaly, co tu ti dva běloši pohledávají. Několika posunky jsme vysvětlili o co nám jde a že prý není problém Nejdříve strojkem a pak břitvou. Slečna si mě opřela mezi prsa, což s pobavením sledovaly její kolegyně a já plný energie čtvrtý týden bez ženy, jen zavřel oči a dělal, že nic. Hlavu v pevném poprsí, s břitvou na krku, po týdnech askeze – skutečně nevšední zážitek. Došlo i na krev, když mi pořezala bradu. Ale ta výsledná úleva, přímo božská. 15 solů je cena nemalá, ale rád jsem ji zaplatil. Petr zatím zjistil, že přímo do Huarazu nejede žádný autobus, všechny z nepochopitelných důvodů zrušili.

Takže jsme jeli kus autobusem, pak dvěma auty a nakonec 7 hodin v jednu kombíku v šesti lidech plus řidič. Bylo to chvílemi fakt strašlivý, střídali jsme se po hodině v kufru mezi zavazadly a Alex s Petrem seděli na přední sedačce. Část cesty jsme jeli sotva krokem, protože padla mlha a vidět bylo tím pádem tak metr před auto a do toho ještě začalo pršet. Řidič, ač cestu znal, co chvíli zastavil, vystoupil, zmizel v mlze, hledaje kudy dál a pak zas hlemýždím tempem pár metrů vpřed. Před samotným Huarazem se přejíždí sedlo ve výšce 4200 m. n. m. , takže zatáčky, tma tmoucí, bolavej celej člověk. Konečně Huaraz na dohled, světla v hloubce pod námi nás naplňují nadějí. Sjezd dolů trval ještě dvě hodiny. Celá cesta dohromady 16 hodin.

Ale jak to tak bývá, ještě nemáme vyhráno a „nechval dne před večerí“ (ta dnes nebyla a nebude, je půl jedné v noci). Snažíme se najít hotel Los Nevados, kde jsme byli ubytovaní loni a nějak se nám to nedaří. Ptáme se místních a ty jen krčí rameny. Stopujeme jeden taxík a Peruáнец, jasně, že to není problém, že pojede před námi. Vystartoval a řítit se kamsi z města. Stopli jsme tedy jiný a ten taky věděl, ale bohužel stejně jako ten první. Jezdil před námi po městě a hledal stejně jako my. Byli jsme skoro zoufalí - oni jsou snad úplně blbí, to se jinak nedá říct! Naše neschopnost s danou situací

něco dělat, vyústila do zoufalých vtipů o IQ. Alex nezklamal a začal nám vyprávět, že nejlíp se to měří, když se dotyčnému dá ketamin a určuje se to podle toho, na jaké množství zareaguje. Slepice reaguje až na třikrát větší dávku než člověk. Perlička – nejmenovaný účastník zdejšího poznávacího zájezdu (nejedná se o Jardu) reagoval v silových místech na šestinásobnou dávku než je běžný standart! K tomu snad není už co dodat. Nakonec jsme poznali jednu z ulic a hotel našli. Dali jsme sprchu a ještě před upadnutím do bezvědomí jsme vylezli na střechem hotelu, trochu se rozhlédnout. Měsíc byl nádherný a mraky obalovaly vrcholky hor, téměř nadpozemská podívaná.

Nazítí se řeší plán, musíme zjistit současnou situaci v horách a podle toho vybrat místo kam pojedeme. Zašel jsem do jedné z půjčoven horolezeckých věcí, kterých je k mé radosti po Huarazu spousta, a půjčil si goratexovou bundu. K mému dalšímu milému překvapení je to jen za 14 dolarů (2 dolary za den).

Bude se určitě hodit, je tu opravdu zima a to jsem jen ve 3000 metrech. Za 9 dnů bychom se měli už vracet do Evropy. Dnešek máme na odpočinek a aklimatizaci. Za včerejšek jsme vyjeli od moře do takové výšky a s organismem to občas trochu zamává.

Alex je stále s námi, a ač vlastně od samého počátku říká, že se brzy odpojí. Byl by hloupej, kdyby to udělal. Má to takhle vlastně všechno zadarmo. S neskutečnou radostí nám před chvílí oznamoval, že sehnal nějaký super houbičky. Není pod látkama akorát na přejezdech a hned jak někde dorazíme, tak si napíchá alespoň ketamin. Tudy cestu skutečně nevidím.

Odpoledne jsme vyjeli do termálních lázní a pak nahoru do hor k jednomu starému chrámu, kde jsme skvěle pobýli. Bylo to o to příjemnější, že jsme byli jen ve čtyřech. Alexovi se nechtělo a Ifgan měl trochu problémy s výškou, takže spal. Slunce zapadalo před námi za 4500 metrů vysokými vrcholky. Srovnat se to dá snad jen se západy slunce v džungli na řece nebo s loukou nad Křížanovickou přehradou.

Po všech variantách kam jet, jsme se nakonec rozhodli pro Santa Crus. V plánu je vyjet na koních do 4500 m. n. m. k jezeru a pobýt u něj minimálně 3 dny. Pak se uvidí, co s námi udělá výška a práce. Čas se nám už krátí a všude je to tady hodně daleko, teda přesněji, dlouho se tam jede. Petr měl původně v plánu pohoří Huayhuas, ale jen tam jsou to tři dny cesty a museli bychom ještě žádat o povolení a vůbec není jisté, jestli by nás tam pustili.

Opět si užíváme vymožeností civilizace, než se zase pustíme do poustevničení. Huaraz je moc příjemné městečko. Je tu nádherný klid a když vychází slunce nad zasněženými vrcholky, dá se chvíli ještě nemyslet na snídani. Úžasné se tu mísí a nijak neruší život starým a novým způsobem. Vedle internetových kaváren a obchodů s elektrotechnikou stojí staré kečuánské babičky a prodávají brambory s bylinkami, pletené věci z lamí srsti a drhané věci všeho druhu. Lidé jsou tu velice vstřícní a člověk vlastně nemá ani pocit, že je ve městě. Většinou jsou usměvaví a vlídní a nikdo ze sebe nedělá něco, co není. Trochu jiná planeta. Jak jsme taky zjistili, dá se tady pronajmout několika pokojový byt na měsíc zhruba za našich 2000 korun. Jídlo je poměrně levné. Posuďte sami. Za meníčko v kuřeterii vedle v hotelu (což je centrum centrovatý), které se skládá z polévky, pití, salátu, kupy hranolek, čtvrtky grilovaného kuřete, zaplatíte 3, 90 solu, což je necelých 28 korun. Minimálně, myslím, dobrý typ na důchod.

Taky se tady občas dá chytit s angličtinou, což je příjemná změna. Na jedné stěně u hlavní ulice je nastříkaný zcela oficiální billboard s vlkem jedoucím na lyžích a anglickým nápisem Huaraz - fucking great atmosfer. Což je pro anglicky nemluvící něco jako Huaraz – báječně skvělá atmosféra. Dokonce jsme dnes ráno potkali nějaké Čechy, ale byli opravdu divný, ostatně jako všichni běloši co je tu potkáváme, tak jsme se jako dívali jinam.

V plánu je vyjet časně ráno, ale některé tradice jsou neoblomné. Takže spěch spěch a nakonec snídaneč, kafičko a velice časně kolem 11 hodiny najímáme colectivo a směřujeme ke kaňonu Svátý kříž. Jede se pomalu, cesta, a to je poměrně dost nadnesené slovo, o silnici nemůže být řeč, se klikatí a stoupá a opět klesá. Jsou tu nádherné výhledy, kaktusy, eukalypty, kolibříci...

Po několika hodinách přijíždíme na místo. Odchytáváme nějaké místní a snažíme se dohodnout pronájem koní a mul. Cena je poměrně vysoká, ale nic jiného se teď narychlo sehnat nedá. Taky jsme poučeni z předchozích zkušeností, a tak se snažíme dohodnout všechno co jen jde předem. Loni, když jsme dohodli a vyhárali cenu za koně, přišli po předání sumy jejich majitelé, že je potřeba zaplatit taky jim, že to byla cena pouze za koně, že jinak oni nepůjdou. Pak přišli podruhé, že je potřeba zaplatit ještě krmení pro koně, že žerou strašně drahý obilí. Když přišli potřetí, že ještě musíme zaplatit za jídlo pro ně, poslali jsme je do ... Tady je to normální. Mě to k smrti nebaví.

Nakonec po více jak dvou hodinách vyjednávání a smlouvání jsme slavnostně uzavřeli obchod. Nicméně čas pokročil a cesta k jezerům trvá na koni osm hodin. Takže dneska to nedopadne.

Dohadujeme se s potomky Inků, že vyrazíme zítra ráno. Mají nás vyzvednout za branou do kaňonu. Bereme věci a přesouváme se zhruba kilometr od vesnice. Míjíme kříž a již zmíněné dveře do ráje. Stavíme stany a pouštíme se do práce.

Ráno, světe div se, koňáci skutečně dorazili. Nasedáme a začínáme stoupat. Nezvyklej zadek je za chvíli potlučenější a bolavej, ale pozornost je poutána i k jiným věcem. Pohledy do hlubokých údolí, horská řeka na dně kaňonu. Po čtyřech hodinách děláme zastávku, občerstvujeme se, koupeme v zátočině horské řeky a zhruba po půl hodině opět pokračujeme dál. Nedá se popsat pocit, když jedeš tryskem po horské louce mezi šestitisícovkami pokrytými sněhem, mezi květinami, kvetoucími kaktusy, nad hlavou ti letí horští sokolí, proti tobě vyběhnou divocí koně, kteří následně změni směr a doprovázejí tě, voda v potoce teče takovou rychlostí, že to vypadá, že vře, ze stran údolí desítky obrovských vodopádů padající ze stometrových výšek, bromélie v celé kráse... Těžko uvěřit, že je tohle místo na Zemi. Po dalších zhruba dvou hodinách dorážíme na místo. Nakonec zůstaneme u dolního z jezer ve výšce zhruba 4200 metrů.

Těžko teď pokračovat. Co bylo dál? No mohl bych napsat prostě meditovali jsme a pak šli dolů a byla by to pravda. Pro zpestření by se dalo napsat, že jsem měl problémy s horskou nemocí. To už je o něco zajímavější. Kašlete a kašlete, špatně se vám dýchá, už ani kokovej čaj nepomáhá, tak si občas dýchnete deoximetazonu. Byli jsme tam tři dny. Osobně mám dojem, že tu dobu uběhlo několik století nebo spíš tisíciletí.

Starí jsme vlastně tak, jak daleko si pamatujeme. No, a když se vybaví tolik „minulých životů“, myslím teď ty prožité na planetě Zemi, které jsou jen nepatrnou epizodkou mezi tím vším, ... jste prostě starí, nekonečně starí. Tolik pocitů, smutků, myšlenek, přání, pocukrované nenávisti, které se tady říká lidská láska a skutečné lásky. Kde to jsem? Je tohle pořád ještě ona hra 3D fyzická realita nebo je to astrální svět? Dívám se co chvíli na dlaně. Co je spánek a co je bdění? Tělo je mysl, mysl je tělo. Já jsem. Já, taky dobrej vtíp! Jsem, to taky! Óm. Nebo snad tram-ta-da-dá! Je to jedno. ☺

Třetí den Alex začíná kašlat krev. Musíme dolů. Stopli jsme nějaké místní, přivedli dvě muli, takže nám vezmou baťohy a čtvrtý den dopoledne balíme a začínáme sestup. Alex vyrazil už ráno. Potřeboval co nejdříve do menší výšky. Dolů jsme šli 4 hodiny. Fotíme údolí z druhé strany a máme dojem, že je tu úplně jiná krajina než ta, kterou jsme jeli před dvěma dny. Vycházíme z brány opět do světa. Dolů to byla docela příjemná procházka, ale nahoru, díky za koně. Pár metrů od kříže nacházíme Alexe v bezvědomí. Přivádím ho k sobě, rozebíráme si jeho věci a neseme je k autu, které nás opravdu čeká. Po předchozích zkušenostech se to rovná téměř zázraku, kterému bylo trochu

pomoženo tím, že Honza si vzal od řidiče adresu a řekl mu, že když nepřijede jak má, tak že na něj zavoláme policii. Nakládáme věci, Alexe, který je jak kus hadru a chystáme se vyrazit co nejrychleji do Huarazu, dostat se co nejdříve do nemocnice. Auto naskočí, začne se otáčet a Ifgan, sedící vedle Alexe, nás všechny dostává otázkou: „My nepojedeme do těch termálních lázní, jak bylo v plánu?“. Kookáme na něj, nechápeme a snažíme se mu vysvětlit to, co je všem už dávno nad slunce jasné. Ifgan, jemuž se Alex na pokraji vědomí a bezvědomí opírá o rameno hlavou, argumentuje: „Ale já jsem se těšil!“

Jak jsme sjížděli níž, začalo se dělat Alexovi lépe a lépe. Když jsme dorazili do Huarazu, byl už poměrně v pohodě. Přijeli jsme před hotel a chtěli ho vzít k doktorovi. Bránil se a nechťel a nedokázali jsme ho přesvědčit, prý že už to bude v pořádku. Ve dvě hodiny v noci ho našel Honza na chodbě hotelového pokoje v křečích. V tuhle dobu bylo shánění doktora o to složitější. Nakonec ho Petr s Honzou odvezli do jedné z nemocnic. Lékař, který je přijímal, říkal, že o pár minut později a byl by postižen mozek. Uff, to bylo o fous!

Snažíme se znova začlenit mezi lidi. Nemusíme jíst, spát a vlastně nám to vůbec nejde. Poslední den a poslední výjezd nad Huaraz v kombíku. Tento vnor patřil do sféry „Temná noc duše forte“ a byl v návaznosti na boj o Alexův život. Místo jsme na památku pokřtili Čertovy kameny.

V jedenáct večer nám jede autobus, v Limě jsme kolem osmé ráno. Smog, špína, lidi nebo co to je?! Alexe by dneska ráno měli převést do Limy. Musí to být v sanitce pod kyslíkem a bude to za 2500 dolarů, protože Alex je na pojišťování příliš duchovní bytost. Ty peníze ale nemá a nemá je ani nikdo z nás. Půjčil jsem Petrovi 200 dolarů, stejně Juraj i Honza, tak snad pomůžou. Víc pro ně udělat teď nemůžeme.

Z nádraží jsme jeli do hotelu na Miraflores, dát se trochu do kupy po celonočním přejezdu. Musíme tu nějak vydržet do 21 hodiny. Je to opět hrozný skok a výborný test. Jak ležíme na pokoji, přepínáme programy v televizi, kookáme, dávají Obecnou školu. Je to v češtině se španělskými titulky, no nádhera!

Sedíme v letištní hale v Madridu. Dorazili jsme sem čtyři dny po pumovém atentátu na nádraží, při kterém zahynulo přes tisíc lidí. Město je plné strachu a nejistoty. Loni to bylo příjemné zpomalení návratu a příjemná aklimatizace.

Jsem zvědavěj na návrat a s ním věci spojené. Zprávy chodily všelijaké a lidi jsou lidi, vidíte pane Werichu. Vůbec nic nečekám. Občas jsem někoho potkal ve snu anebo v meditaci. Těžko o tom něco říkat. Je to na jednu stranu smutný a na druhou úplně jedno a ať si to každý dělá jak chce a co chce (ted' jsem chtěl udělat smajlíka, ale nemůžu to na té španělské klávesnici s otázníkem postavenýma na hlavu najít).

Takže – Óm. Nebo třeba – trram-ta-da-dááá.

